

Tämän polun olen aiemminkin kulkenut,
ja nyt sen kuljen kanssa muistojen.
Tarun syliin vajoaa jo mieli uupunut:
syliin, joka täytti lapsuuden.

Hiljaisuus kun ikimännyistä jo laskeutuu,
syvyyksistä metsän hämärän
etäisesti kuten verhon takaa kantautuu
ääni askelten. Se onko hän?

Se onko poikalapsi, jota jäänyt kaipaamaan
jo kauan sitten olen unissain.
Nyt hahmon hahmon jälkeen ohitan ja huokaan vaan:
ne ovat hänen sankareitaan vain.

Ensin näen lähestyvän vanhan, parrakkaan
velhon kanssa pienen ystävän.
Frodo vaaran teille joutui vasten tahtoaan,
vaan paremmin kuin minä toimi hän.

Vanhus kuiskaa ohimennen, muista että et
voi aikaa, jona elät, valita.
Oikein aikanasi toimia jos kykenet,
ei muuta kuulu sinun hamuta.

Seuraavaksi Röllikansan hellämielisin
Ja rohkehin mun kohtaa polullain.
Ehkä rohkeutta löytyy itsessänikin,
jos oikein tarkoin katsoo kulkuain.

Kenties rohkeutta on jo hellämielisyys,
viisautta taju oikean.
Hiljaa ylle laskeuva hämäräinen syys
tarjoo vielä tarun muutaman.

Peter Pan ei koskaan aikuiseksi suostunut.
Myös itse tahdoin pitää lapsuuden.
Nyt on taakkani se mieli myöhään varttunut.
Taakka tämän päivän aikuisen.

Yli pääni metsästä käy lento joutsenen
valkoisen, kuin lumi tunturin.
Tiedän: siinä lentää ruma ankanpoikanen.
Voi, kaltaisensa jospa olisin!

Ronja, tytär rosvojen, käy kera ystävän,
ja hymyyn, vaikka haikeastikin.
Ystävän myös silloin tällöin aina saihan hän,
täällä kenet nähdä kaipaisin.

On pitkä ollut tieni. Vielä jatkan eteenpäin,
ja jossain alla suurten mäntyjen

vilahduksen itse metsän Mielikistä näin.
Vaan luoksensa nyt poikkeakaan en.

Hämärästä metsän syvimmäisen syvyyden
tuuli ylitseni huminoidi.
Astun kohti sitä tiheikköihin pimeyden.
Kai täällä etsimäni olla voi.

Tuossa kasvaa ikitammi ylös korkeuksiin
jossain oman oksanikin nään.
Juuressa sen peili on, mi kerran rikottiin
kuvaani jään ihmettelemään.

Hetken näen hänet. Sitten katson tarkemmin.
Eikö häntä koskaan ollutkaan?
Sekoitusta sadun sekä toden sittenkin
hän onko, ketä kovin kaipaen vaan.

Ja sitten näen, vierelläni poika hymyilee.
Hän kättäni nyt koskee, häviää.
Tuo poika minne katosikin, hiljaa valkenee:
hän kadonneeksi loppuun asti jää.

Taas puuhun katson. Siinä kuivuus oksan vanhemman
myös kuivaa heti oksan seuraavan.
Se, joka nähnyt täällä kotinsa on kuoleman
myös tietää, mitä tällä tarkoitan.

Joka uni päättyy. Niinhän uni tämäkin.
Hiljaa poikki metsän jälleen käyn.
Matkan lopun vaikka ennen matkaa tiesinkin,
silti kyynelehtivän jo näyn.